La Knabo Kiu Fanfaronis

Fabela libro de Nubo Arbaro

Loĝis knabon kiu pensis sin grandega amuzisto; kompreneble, li havis lertojn je tio afero, sed li havis kutimon de farita fanfaronoj de ĉioj tipoj en multaj tipoj de cirkonstancoj. Je la komenco, la urbethomoj toleris je lia arlekenaĵoj, sed rapide iĝis lacigi de ĝin. Malgraŭ ĉio, kiel oni povus fanfaroni sen malgrandigis aliajn? Kaj tiel, iomete kaj iomete, la urbethomoj forlasis la knabon, izoliginta lin kaj igis lin sola. Kun nek elektoj nek saĝo, la knabo faris pli monstrajn fanfaronojn, igita pli urbethomojn izoli lin ĝis li nur povus paroli al spegulo por spektantaro de uno.

Ĉi tio estis la maniero de aferoj por longa tempo. Sed venis tagon kiam knabino estis trovita en la arbaro, perdita kaj sola. Ŝi estis rapide donita ŝirmo en la urbeto, sed estis rapide malkovris, ke ŝi ne povus malkaŝi kion okazis al ŝi ĉar ŝi ne povus paroli. La urbethomoj diris inter sin pri kio povus okazita. Estis ŝian familio viva? Ĉu ŝi povus paroli antaû ŝi estis perdita? Ĉu ŝi estis igita muta poste? Ĉu la urbeto povus suferi ĉar ŝia alveno? Ĉu ŝia malfeliĉa stato la rezulto de banditoj? Ĉu devus la urbeton prepari sin?

La knabo, kompreneble, ne povus malŝpari tian bonan oportunon kaj tuj farfaronis pri kiel li povus malkovri la pasintecon de la knabino, kiel nur li sciis kiel restaŭrigi ŝian voĉon, kaj, kompreneble, kiel li kaj li sola povus venki ajnan minacon al la urbeto. Fine, la urbethomoj havis ilian sufiĉon, aŭ eble, estus pli bona diri, ke ĉi tio estis la momento por kio ili estis atendanta. Tuj, la urbethomoj interkonsentis al lia propono; antaŭe li povus malkonsenti, la urbethomoj donis al li ĉio la manĝoporcio li povus porti, kaj sendis lin eksterurbeto trovi manieron liveri la knabinon hejme... kaj venki ajnan banditojn, kompreneble.

Kiel ili piedis, la knabo estis percetebla silenta, kiel li neniam estis elhejmo antaŭe. Li estis ĝojigis, tamen, per la bona emocioj de la knabino, kiu aperis scii la propajn vojajn trans la arbaro. Kune, ili estis bona teamo, kun la knabino montranta kiojn berojn manĝi kaj kiojn vojojn piedi, kaj la knabo regalanta al la knabino lia multaj fikciaj adventuroj. Multaj estis la tagoj kiam ili ridis kaj ĝuanta la piedo inter la suno kaj la arboj.

Por tempo, ĝi aperis kiel ili eble ĝui ilian tagojn per ĉi tiu maniero por ĉiam. La tempo venis, tamen, kiam la knabino kondukis la knabon al loko plena de mortarboj kaj antikva kaj forlasa ruinoj el ia longa antaŭa tempo. Estis la parfumo de brulligno en la aero, sed la knabo ne povus scii kiam el la parfumo veniĝis. La knabino freneze gestis nune, kondukanta la knabo enruinoj, pasinta frakasintaj muroj kaj ĉambroj, silente ŝteliris per timo de iu kaŝanta afero.

Fine, ŝi kondukis lin al kaŝĉambro, kiel staris piedestalon sur kiu sidis sakon plena per io kaj ligis je la supro per ŝnureto. La knabino gestis freneze kaj la knabo komprenis, ke li devis preni la sakon. Kiel li prenis la sakon, estis blindanta ekbrilo de lumo kaj kiam la vido de la knabo klaris, li vidis amaran kaj koleran sorĉiston vestita en roboj, ke eble estis meriti fanfaronon aŭ du, sed nune estis embarase ĉifona kaj eklaŭmoda. La knabo estis eksplikonta la situacio, kiam la sorĉisto vidis la knabinon kaj kriis, "Vi!"

Kompreninta, ke la sorĉisto volis malutilon je la knabino, la knabo prenis seĝon kaj ĵetis ĝin al la sorĉisto kiu, suprizita, destruis la seĝon per krevo de fulmo. Kiel la sorĉisto ekkrevis la fulmon, la rapide-pensanta knabino malfermis la sakon en la mano de la knabo, kaj ekprenis iom da feinpolvo, blovanta la polvo je la knabo. La knabo sentis grandegan forton ŝvelanta tra lia vejnoj, kaj li komencis ektiri grandajn pecojn ekde proksima muro kaj ĵetis tiojn pecojn al la sorĉisto.

La batalo aperis kontinui por ĉiam kiel la knabo ĵetis pecojn de muroj per tia rapido al la kaduka sorĉisto kiu ne povus reagi sufiĉrapide krom por krevoj de fulmo destrui la alvenantajn atakojn. Ĵus kiel la batalo aperis venkitan, la knabo malrapidigis liajn atakojn postuli respondojn el la sorĉisto. Je tio momento, la sorĉisto uzis la oportunon ĵeti sorĉon, kiu, en blindiga momento, ektransportis la knabon el la ruinoj al malluma kaj timebla eriko, ke la knabo neniam vidis antaŭe. La knabo estis perdita kaj, denove, sola.

Post momento, la knabo decidis, ke estis ne elekto sed meti unu piedon antaŭe aliajn kaj piedas tra la mallumo kaj timebla eriko. Stranga sonoj elvenis tra la mallumo, kaj nebuleto malklarigis lian vidon de io ajn pli iom da malproksimo. Kiel li piedis, la tero moliĝis, malsekiĝis, kaj antaŭe li sciis ĝin, la eriko iĝis malluman kaj timeblan marĉon. Malgraŭ lia nekapablo vidi tre malproksima, li povus percepti, ke li estis en danĝera loko plena per multaj kruela kaj malbona bestoj kaŝinta ĵus preter lia vido en la obskuranta nebuleto. Malgraŭ lia amo por fanfaronoj, la knabo devis konfesi lian timon de faranta atencio al sin en loko kiel ĉi tie.

Kiel la knabo piedis, li venis je maldensejon en la marĉo. En tio maldensejo staris puton. Senespera por io satigas lian soifon, sed tima trinki la malpuran akvon del la marĉon, la knabo impetis al la puto kaj suprentiris sitelon de akvo. Kiel li tiriĝis, tamen, li trovis la ŝnuron ne moviĝus; io en la puto estis blokita. Malpacienca, la knabo ektiris la sakon de feinpolvo kaj surŝprucigis iom da polva je sin. Kiel li iĝis plena per forto kaj vivforto, li abrupte tiris la ŝnuron per tuta de lia forto, surlevanta la ŝnuron, la sitelon, kaj je lia suprizo, ŝirmilon, kiu estis kojnigis apud la muroj de la puto!

La ŝirmilo estis farita pli lertfarita ol io li vidis. La ŝirmilo estis farita de arĝento kaj havis delikatan oran detalojn, kaj brilis do ĝi preskaŭ aperis kiel se la ŝirmilo estis kreinta lumo je la marĉo cirkaŭ lin. Je la antaŭo de la ŝirmilo estis gravurita strigo kaj je la interno de la ŝirmilo estis surskribita la vorton "Saĝo". Post plentrinkanta el la sitelo, la knabo rimenligis la ŝirmilon kaj kontinuis je lia vojaĝo.

Ne estis longa antaŭ la knabo aŭdis la sonon de ploro. La knabo serĉis, kaj do malkovris papilion ekploranta kiel ĝi provis eskapi glueblajn kaj kruelajn vinberujojn kiu tenis ĝin streĉite. La papilio estis blanka kun ornamita kolora ŝablonoj kiu apreris similan al psika okazo etendanta trans ĝia flugiloj. Malgraŭ ĉi tiu, tamen, la papilio estis malfortiĝanta kontraŭ la vinberujoj kaj la brila blanko estis iganta grizo antaŭ la okuloj de la knabo kiel la papilio baraktis kontraŭ la vinberujojn. La knabo kompatis la papilion kaj ŝprucigis iom da feinpolvo sur la papilio. La flugilojn de la papilio tuj briligis per brilega blanko kaj per eksplodo de forto, ŝiris sin libera el la aĉa vinberujoj.

"Dankon, sinjoro, por liberiganta mi!", ploris la paplion, kaj, vidanta lia ŝirmilo, diris, "Sekvu min!" De tie la papilio ekkondukis la knabon el la marĉo, kiu fininta al la bordero de antikva urbo kies strangaj konstruaĵoj la knabo ne povus rekoni. Kiel la papilio kondukis la knabon tra la urbo, li malkovris, ke li estis kondukita al urbo loĝita de elfoj!

La elfoj demandis la knabon por lia rakonto, ektrovi kiel li venis al ilia antikva kaj kaŝinta urbo, kaj li dirinta ili. Kiam li alvenis al la parto de la rakonto implikinta la sorĉisto, la elfoj komencis malĝojanta kaj ploris. La sorĉisto, ili explikis, veninta al ilia urbo longe antaŭe, serĉanta por la scio de elfoj pri magio. La elfoj akceptis lin per malfermaj brakoj, sed lia arroganto kaj fanfaronoj estis do grandega kiu ili postulis, ke la sorĉisto iris el ilia urbo. Per furiozo, la sorĉisto forrabis ilian reĝinon kaj ŝtelis ilian feinpolvon, foriranta per ekbrilo al nekonata lokoj.

Ekscite, la knabo diris al la elfoj pri la ruinoj kaj lia batalo kun la sorĉisto tie. La elfoj estis grandĝojigis; el la priskribo de la knabo, ili povus determini la lokon kaj transporti la knabon tie je momento. La elfoj donacinta la knabo je kiraso protekti lin kaj lanco helpi lin je lia batalo kontraŭ la sorĉisto. Nun, plenpreparanta, la knabo staris kiel la elfoj ĵetis sorĉon al li kiu eksendis lin al la ruinoj de la sorĉisto.

La sorĉisto estis liginta la knabino kaj estis surpizita kiam la knabo envenis per krevo de lumo al la ruinoj. Vidanta la ligita knabino, la knabo impetis liberi ŝin ĵus kiel la sorĉisto komencis ĵeti fulmojn al la knabo. Uzanta lia lanco, la knabo povis atingi kaj tranĉi la ligilojn per la pinto de la lanco, ebliganta la knabino ekliberi. Kiel al knabino eskapis, la knabo ŝanĝis lian plenan atencion al la sorĉisto.

Nun senespera, la sorĉisto ĵetegis tutan lian magian forton al la knabo, sed la knabo levis lian ŝirmilon. Kiel la knabo leviĝis lian ŝirmilon, la magia forto de la sorĉisto reflektis el la ŝirmilon al la sorĉisto sin, brulanta la malbona sorĉisto je cindro. Dum la cindro de la sorĉisto subbrulinta, la knabo turniĝis kaj vidis la knabino estis liberigita el ŝia malbeno kaj revenis al ŝia vera formo kiel la belega Elf-Reĝino. Nun revenis al ŝia vera memo, la Elf-Reĝino kreis magian sorĉon kaj retransportis ŝian mem kaj la knabon al ŝia elf-reĝolando.

La elfoj estis ekstaza je la reveno de lia reĝino kaj ekdonegis multajn donacojn al la knabo, do kiu kiam li revenis hejme, ĝi estis kiel se li estis granda reĝo revenanta el malproksima lando. La urbethomoj estis mirigis je lia kiraso kaj riĉoj, kaj kiam ili aŭdis lian rakonton, ili estis do impresita kiu ili decidis neniam dubi aŭ esti ĝenanta je lia fanfaronoj denove. Sed, je vero, ili ne havis bezonon por ĉi tio; la knabo estis lerninta lia leciono kaj decidis iĝi bonan najbaron, helpi la urbeton prosperi kaj neniam fanfaronis aŭ kreis malveran rakontojn iam denove.

La Fino